

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 267)

Apr (1) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	11
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	24
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	31

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 87)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்திரம் - இருபத்து மூன்றாவது அத்தியாயம்

(மாத்ருகை வர்ணனை)

ஸ்ரீருவாச:-

1. வ்யாபகம் யத் பரம் ப்ரஹ்ம லக்ஷ்மீநாராயணம் மஹத்
அஹந்தா பரமா தஸ்ய சக்திர் நாராயணீ ஹி அஹம்

பொருள் - பரப்ரஹ்மமும், மிகவும் உயர்ந்தவனும் ஆகிய லக்ஷ்மீநாராயணனுடைய சக்தியாகவும், அவனுடைய "நான்" என்பதாகவும் நாராயணியாகிய நானே உள்ளேன்.

2. அநுக்ரஹாய லோகாநாம் அஹம் ஆசார்யதாம் கதா
ஸங்கர்ஷண ஸ்வரூபேண சாஸ்த்ரம் ப்ரத்யோதயாமி அஹம்

பொருள் - இந்த லோகங்களுக்கு அநுக்ரஹம் செய்வதற்காக, நானே ஆசார்ய ரூபம் எடுத்து, ஸங்கர்ஷண ஸ்வரூபத்தில் நின்று அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் வெளிப்படுத்துகிறேன்.

3. புந்ச ச குருமூர்த்திஸ்தா ஸம்யக் விஜ்ஞாநசாலிநீ
சக்திமய்யா ஸ்வயா த்ருஷ்டயா கருணாமந்த்ர பூர்ணயா

4. பாலயாமி குருப்பூத்வா சிஷ்யாந் ஆத்ம உபஸர்பிண:

தஸ்மாத் ஜ்ஞேய: ஸதா சிஷ்யைர் ஆசார்ய: அஸௌ மதாத்மக:

பொருள் - மேலும், இந்த உலகில் உள்ள பல ஆசார்யர்களாக நின்று, முழுமையான ஞானம் கொண்டவளாக, முழுமையான சக்தியுடன் கூடிய எனது பார்வையாலும், கருணையுடன் கூடிய மந்த்ரங்களாலும், என்னை வந்தடையும் சிஷ்யர்களை நான் பாதுகாக்கிறேன். ஆகவே அனைத்து சிஷ்யர்களும், இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைத்து ஆசார்யர்களையும் காணும்போது, என்னைக் காண்பதாகவே எண்ணவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 267)

1-3-18 உத்தராத் சேத் ஆவிர்பூத ஸ்வரூப: து

பொருள் - அடுத்து காணப்படும் வரிகளால் கூறப்படலாம் என்றால், விளங்கப் பெற்ற ஸ்வரூபம் கொண்டவன் அல்லவா?

பூர்வபக்ஷம் - அடுத்து காணப்படும் ப்ரஜாபதி வாக்கியங்கள் மூலம், பாபங்கள் அற்ற தன்மை போன்றவற்றை உடையவன் ஜீவாத்மாவே ஆவான் என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது (ஆகவே தஹராகாசம் ப்ரத்யகாத்மாவே ஆவான்). இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - ப்ரஜாபதி வாக்கியமானது ஜீவாத்மா குறித்தே உள்ளதாகும். இந்தரன் ப்ரஜாபதியின் சொற்களை மற்றவர்கள் மூலமாகக் கேட்டறிந்தான். அந்தச் சொற்கள், சாந். (8-7-1)- ய ஆத்மா அபஹதபாம்பா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோக: அவிஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: ஸ: அந்வேஷ்டவ்ய: ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய: | ஸ ஸர்வோச்ச லோகாந் ஆப்நோதி ஸர்வோச்ச காமாந் ய: தம் ஆத்மாநம் அநுவித்ய விஜாநாதி - யார் ஒருவன் ஆத்மாவாக உள்ளானோ, அவன் பாபங்கள் அற்ற தன்மை, வயோதிகம் அற்ற தன்மை, மரணம் இன்மை, சோகம் இன்மை, பசிதாகம் இல்லாமை, விருப்பங்கள் நிறைவேறிய தன்மை, எண்ணங்கள் நிறைவேறும் தன்மை ஆகியவற்றுடன் உள்ளான்; அவனைத் தேடவேண்டும், அறியவேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கவேண்டும்; யார் ஒருவன் இவ்விதம் அந்த ஆத்மாவை அறிகிறானோ, அவன் அதன் பலனாக அனைத்து லோகங்களையும் மற்றும் அனைத்து ஆசைகளையும் அடைகிறான் - என்பதாகும். இதன் விளைவாக

இந்தரன், எந்த ஒரு ஆத்மாவைக் குறித்து அறியப்படவேண்டும் என்று இங்கு கூறப்பட்டதோ, அதனை அறிவதற்காக, ப்ரஜாபதியிடன் சென்றான்.

அப்போது தனது சிஷ்யனாகிய இந்த்ரனுக்கு, ப்ரஜாபதியாகிய தான் உபதேசிக்கும் உபதேசங்களை அறிந்து கொள்ளும் சக்தி (தகுதி) உள்ளதா என்று சோதித்துப் பார்க்கும் விதமாக அவனுக்கு, ஜீவாத்மாவானது “விழிப்பு - கனவு நிலை - ஆழ்ந்த உறக்கம்” ஆகியவற்றில் உள்ளது குறித்து வரிசையாக உரைத்தார். ஆனால், அந்த உபதேசங்களால் இந்த்ரன் எந்தவிதமான நன்மையையும் அடையவில்லை (அதாவது இந்த்ரன் மனநிறைவு கொள்ளாமல், சந்தேகங்களுடன் கூடியே இருந்தான்) என்று தீர்மானித்த ப்ரஜாபதி, அவனுக்குப் பரிசுத்த ஆத்மா ஸ்வரூபத்தின் உபதேசத்தைக் கேட்பதற்கான தகுதி உள்ளது என்று உணர்ந்தார். ஆகவே அவர் இந்த்ரனிடம், “இந்தச் சரீரமானது, ஆத்மாவிற்கு இருப்பிடமாக உள்ளது. இந்த ஆத்மா அதன் உள்ளே இருந்து நியமித்தபடி உள்ளான். சரீரம் அற்றவனாகிய இந்த ஆத்மாவின் இயல்பானது, மரணம் அற்றிருத்தலே ஆகும் (அதாவது அழியாமல் இருத்தல்)”, என்று உபதேசித்தவற்றை, சாந். (8-12-1) - பகவந் மர்த்யே வா இதம் சரீரமாத்மம் ம்ருத்யுநா | ததஸ்ய அம்ருதஸ்ய அசரீரஸ்ய ஆத்மந அதிஷ்டாநம் - இந்த்ரனே! இந்தச் சரீரம் அழியக்கூடியது; இது அம்ருதமாகவும், சரீரம் அற்றவனாகவும் உள்ள ஆத்மாவிற்குச் சரீரமாக உள்ளது - என்ற வாக்கியத்தால் கூறினார்.

தொடர்ந்து, சாந். (8-12-1) - ந ஹ வை ஸசரீரஸ்ய ஸத: ப்ரிய அப்ரியோர் அபஹதிரஸ்தி | அசரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரிய அப்ரியே ஸ்ப்ருசத: - சரீரத்துடன் கூடுவனுக்கு விருப்பு மற்றும் வெறுப்பு ஆகிய இரண்டிலிருந்தும் விடுதலை இல்லை; ஆனால் சரீரம் அற்ற ஒருவன், விருப்பு மற்றும் வெறுப்பினால் பீடிக்கப்படுவதில்லை - என்பதன் மூலம், காமங்கள் காரணமாக ஏற்பட்ட சரீரத்துடன் ஸம்பந்தம் உள்ளவரை, இன்பதுன்பங்களை அனுபவித்தபடி இருந்து, அந்தச் சரீரத்திலிருந்து விடுபடும்போது அவற்றுக்கும் முடிவு ஏற்படுவதாக உரைத்தார். இதன் பின்னர், சாந். (8-12-3) - ஏவம் ஏவ ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத: அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபி நிஷ்பத்யதே - இப்படியாக இந்த ஸம்ப்ரஸாதன் எனப்படும் ஜீவாத்மா, தனது சரீரத்தை விட்டுக்

கிளம்பி, உயர்ந்த ஜ்யோதியை அடைகிறான்; அப்போது அவன் தன்னுடைய உண்மையான ரூபத்தை அடைந்து ப்ரகாசிக்கிறான் - என்பதன் மூலம், ஜீவாத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபம் என்பது, சரீரம் அற்ற தன்மையே ஆகும் (அல்லது சரீரம் அற்றிருக்கும் ஜீவாத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபம் இன்னது) என்று உணர்த்தினார்.

இதனைத் தொடர்ந்து, சாந். (8-12-3) – ஸ உத்தம: புருஷ: ஸ தத்ர பர்யேதி ஜ்ஷத் கரீடந் ரமமாண: ஸ்தரீபிர்வா யாநைர்வா ஜ்ஞாதிபிர்வா நோபஜநம் ஸ்மரந் இதம் சரீரம் - இந்த உத்தமப்ருஷன் அங்கு உண்பது, விளையாடுவது, பெண்களுடன் களித்திருப்பது, வாகனம் மற்றும் உறவினர்களுடன் இருப்பது என்று மகிழ்வுடன் உள்ளான்; தனது பிறப்பை உண்டாக்கிய முந்தைய சரீரத்தை அவன் நினைப்பதில்லை - என்ற வரியின் மூலம், “உயர்ந்த ஜ்யோதியாகிய புருஷோத்தமனே அடையப்படவேண்டியவன் ஆவான்; ஸம்ஸார நிலையில் உள்ளபோது கர்மங்கள் மூலம் தனது ஸ்வரூபம் மறைக்கப்பட்டிருந்த ஜீவாத்மா, அந்த உயர்ந்த ஜ்யோதியை அடைகிறான்; இதன் பலனாக ப்ரஹ்மலோகம் அடைந்து இன்பங்களைப் பெறுகிறான். அப்போது, கர்மம் காரணமாக வந்தவைகளும், விருப்பு மற்றும் வெறுப்பு ஆகியவற்றுடன் கூடியவைகளும், புருஷார்த்தங்கள் அல்லாதவைகளும் ஆகிய சரீரத்தின் மீது அவன் கொண்டிருந்த பற்றுதல் போன்றவை அனைத்தும், அவனுடைய சிந்தனையிலிருந்து விலகுகின்றன”, என்ற பலவும் உபதேசிக்கப்படுகிறது.

அதன் பின்னர், சாந். (8-12-3) – ஸ யதா ப்ரயோக்ய ஆசரணே யுக்த ஏவம் ஏவாயம் அஸ்மிந் சரீரே ப்ராணோ யுக்த: - எவ்விதம் ஒரு வண்டியில் குதிரை பூட்டப்பட்டுள்ளதோ அது போன்று இந்தச் சரீரத்தில் ப்ராணன் பூட்டப்பட்டுள்ளது – என்ற வரியின் மூலம், வண்டியின் குதிரை பூட்டப்பட்டது போன்று, ஸம்ஸார நிலையில் உள்ளபோது ஜீவாத்மா சரீரத்துடன் பூட்டப்பட்டுள்ளான் என்றார்; அதாவது கர்மத்தை அடிப்படையாக கொண்டதாகிய சரீர ஸம்பந்தம் என்பது, ஜீவனுக்கு ஸம்ஸார நிலையில் உள்ளபோது ஏற்படுகிறது என்று கூறினார்.

இதன் பின்னர், சாந். (8-12-4, 5) – அத யத்ர ஏதத் ஆகாசம் அநுவிஷண்ணம் சக்ஷு: ஸ சாக்ஷுஷ: புருஷோ தர்சநாய சக்ஷுரத யோ வேதேதம் ஜிக்ராணீதி ஸ ஆத்மா கந்தாய க்ராணமத யோ வேதேதம் அபிவ்யாஹரணீதி ஸ ஆத்மா அபிவ்யாஹாராய வாகத யோ வேதேதம் ச்ருணவாநீதி ஸ ஆத்மா ச்ரவணாய ச்ரோத்ரமத யோ வேதேதம் மந்வாநீ தி ஸ ஆத்மா மந: அஸ்ய தேவம் சக்ஷு: - எந்த ஒரு ஆகாசத்தில் இந்தக் கண் புகுந்துள்ளதோ அந்தப் புருஷனே கண்களுக்குள் இருப்பவன் ஆவான் (அதாவது ஆகாசமென்பது ப்ரஹ்மம், அந்தப் ப்ரஹ்மத்தில் கண்கள் புகுந்துள்ளன. அந்த ஆகாசம் என்ற ப்ரஹ்மமே கண்களில் இருப்பவன் ஆவான்); அந்தக் கண்கள் காண்பதற்கு உதவுகின்றன. யார் ஒருவன் “நான் முகர்கிறேன்” என்று எண்ணுகிறானோ அவனே ஆத்மா; மூக்கு நுகர்வதற்கான உறுப்பாகும். யார் ஒருவன் “நான் கூறுறேன்” என்று எண்ணுகிறானோ அவனே ஆத்மா; நாக்கு பேசுவதற்கான உறுப்பாகும். யார் ஒருவன் “நான் கேட்கிறேன்” என்று எண்ணுகிறானோ அவனே ஆத்மா; காதுகள் கேட்பதற்கான உறுப்பாகும். யார் ஒருவன் “நான் அறிகிறேன்” என்று எண்ணுகிறானோ அவனே ஆத்மா; மனம் என்பது ஞானக்கண் ஆகும் - என்ற வரியின் மூலமாகக் கூறப்படுவது என்னவென்றால் - கண் முதலானவை கரணங்கள் (இந்திரியங்கள்), ரூபம் (நிறம் மற்றும் உருவம் முதலானவை) போன்றவை அறியப்படும் வஸ்துக்கள், ஆத்மா அறிபவன் என்பதும், இந்தக் காரணங்களால் அறிபவனாகிய ஆத்மா என்பவன் சரீரம் மற்றும் இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்பதும் கூறப்படுகிறது.

அடுத்து, சாந். (8-12-5) – ஸ வா ஏஷ ஏதேந திவ்யேந சக்ஷுஷா மநஸா ஏதாந் காமாந் பச்யந் ரமதே ய ஏதே ப்ரஹ்மலோகே - இந்த ஞானக்கண்ணாகிய மனம் கொண்டு, அவன் ப்ரஹ்மலோகத்தில் உள்ள அனைத்து விருப்பங்களையும் அனுபவிக்கிறான் - என்ற வரியின் மூலம், “கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட சரீரம் மற்றும் இந்திரியங்களை விட்டவுடன், மனம் என்ற பதத்தால் கூறப்படும் திவ்யமான இயல்பாகவே அமைந்துள்ள ஞானம் மூலம், அனைத்துவிதமான விருப்பங்களையும் அனுபவிக்கிறான்”, என்று கூறப்படுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து, சாந். (8-12-6) - தம் வா ஏதம் தேவா ஆத்மாநாம் உபாஸதே | தஸ்மாத் ஏஷாம் ஸர்வே ச லோகா ஆத்தா: ஸர்வே ச காமா: - தேவர்கள் இந்த ஆத்மாவை

உபாஸிக்கிறார்கள். இதன் மூலம் அவர்களுக்கு அனைத்து லோகங்களும் விருப்பங்களும் கிட்டுகின்றன - என்பதன் மூலம், “அந்த ஆத்மாவை ஞானிகள் அறிகிறார்கள்”, என்று கூறப்பட்டது. இறுதியாக, சாந். (8-12-6) - ஸ ஸர்வோச்ச லோகாந் ஆப்நோதி ஸர்வோச்ச காமாந் ய: தம் ஆத்மநம் விஜாநாதி இதி ஹ ப்ரஜாபதி: உவாச - யார் ஒருவன் இந்த ஆத்மாவை அறிந்து கொண்டு உணர்கிறானோ, அவன் அனைத்து லோகங்களையும், அனைத்து விருப்பங்களையும் அடைகிறான் என்று ப்ரஜாபதி கூறுகிறார் - என்ற வரியின் மூலமாக, “ஆத்மாவை அறியும் ஞானி ஒருவன் அனைத்து லோகங்களையும் அனைத்து விருப்பங்களையும் பலனாகப் பெறுகிறான். இதன் மூலம் அவன் ப்ரஹ்ம அனுபவம் அடைகிறான்”, என்று கூறப்பட்டு முடிக்கப்பட்டது.

ஆகவே, இந்தப் பகுதி முழுவதும் (ப்ரஜாபதி வாக்கியம் உள்ள பகுதி), பாபங்கள் அற்ற தன்மை முதலானவைகளுடன் கூடியதும், அறியப்படவேண்டியதாக தொடக்கத்தில் கூறப்பட்டதும், ஜீவாத்மாவே ஆவான் என்று தேறுகிறது. ஆகவே ஜீவாத்மாவிிற்கும், பாபங்கள் அற்ற தன்மை போன்றவைகள் இருக்கலாம் என்று தேறுகிறது. எனவே, “இது போன்று பாபங்கள் அற்ற தன்மை முதலான குணங்களை ஜீவாத்மா அடைவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு”, என்று, தஹராகாசம் குறித்துக் கூறும் ச்ருதி வாக்கியங்களைத் தொடர்ந்து வருகின்ற வாக்கியங்களில் கூறப்படுவதால், ஜீவாத்மாவே தஹராகாசம் ஆகிறான் என்று கூறவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால், நாம் உரைக்கும் பதில் “ஆவிர்பூத ஸ்வரூப: து” என்பதாகும். ப்ரஜாபதி வாக்கியமானது, “பாபங்கள் அற்ற தன்மை போன்றதான தனது ஸ்வரூபங்கள் அனைத்தும் மறைக்கப்பட்ட நிலையில் முதலில் ஜீவாத்மா உள்ளான். பின்னர் தனது கர்மபந்தங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பின்னர், சரீரத்திலிருந்து மேலே புறப்பட்டு, பரம் ஜ்யோதியை அடைந்து, தனது ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் பெறுகிறான். இதன் விளைவாக, பாபங்கள் அற்ற தன்மை போன்றவை அவனுக்கு மீண்டும் திரும்புகின்றன”, என்பதையே கூறுகிறது. ஆனால் தஹராகாசம் குறித்த வாக்கியமானது, “தஹராகாசம் என்பது எதனாலும் தனது ஸ்வரூபம் மறைக்கப்படாமல், பாபங்கள் அற்ற தன்மை போன்றவற்றுடன் கூடியபடி உள்ளது”, என்பதாகும்.

அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ள அணையாக இருத்தல் முதலான தஹராகாசத்திற்குக் கூறப்பட்டவை எதுவும், ஜீவாத்மா தனது இயல்பான ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் பெற்றாலும், அவனுக்கு ஏற்படாது. இது போன்ற தன்மைகளும் (அணையாக உள்ள தன்மை), அனைத்துவிதமான சேதந அசேதநங்களை நியமித்தல் என்பது போன்ற தன்மைகளும், ஸத்யம் என்ற காரணப்பெயரால் (ஸத் - சேதநம், தி - அசேதநம், யம் - நியமித்தல்) கூறப்படும் ப்ரஹ்மத்திற்கே பொருந்துவதால், தஹராகாசம் என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும். அனைத்து உலகங்களுக்கும் அணை போன்று இருத்தல் முதலான தன்மைகள், தனது இயற்கையான ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் அடைந்த ஜீவாத்மாவாக இருந்தாலும், அவனுக்கு ஸம்பவிக்காது என்பதை. ப்ர. ஸூ. (4-4-17) - ஜகத் வ்யாபார வர்ஜம் - என்பதில் விரிவாக கூறப்பட உள்ளது.

பூர்வபக்ஷம் - இவ்விதம் கொண்டால், சாந். (8-3-4) - அத ய ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத: - ஸம்ப்ரஸாதன் எனப்படும் இந்த ஜீவாத்மா - என்று ஜீவாத்மாவைக் குறித்து ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கான சமாதானத்தை அடுத்து ஸூத்ரத்தில் கூறுகிறார்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 267)

மூலம் - இங்கு ப்ரபத்த்யத்யாதிகளிற் சொன்ன ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி பரிகரங்களொழிய வேறு நியமங்கள் வேண்டா. ஆகிஞ்சந்யைகதநரான “த்ரௌபதீ, தமயந்தீ, ராக்ஷஸீ, விபீஷண, க்ஷத்ரபந்து, முசுகுந்த, கஜேந்த்ர, பாண்டவ, தேவ, ஸுமுக, த்ரிசங்கு, சுநச்சேப, கிராத, காக, கபோதாதிகள்” சரணாகதராகிறபோது, அப்போதைய ஆநுகூல்யாதிகளையொழிய வேறோர் இதிகர்த்தவ்யதையைச் சொல்லக் கண்டிலோம். க்ஷணகால ஸாத்யமாய் நிரபேக்ஷமான ப்ரபத்தி மாத்ரத்தாலே கடுக அவ்வோ சரணாகதர்க்கு அவ்வோ அபேக்ஷித ஸித்தியும் கண்டோம். இப்படி மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தியிலும் இவன் கோரின காலத்திலே பலஸித்திக்குக் குறைவில்லை. இது, “மா சுச:” என்கிற வாக்யத்திற்கும் தாத்பர்யம். “பரித்யஜ்ய” என்கிறவிடத்திலே பரிகராந்தர நைரபேக்ஷயம் சொன்ன பொருளிலே “ஏக” சப்தத்தில் இந்த யோஜனை த்ருடிகரணார்த்தமாகக் கடவது. இதுக்கு அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷிதமாகவுமாம். “ஏக” சப்தத்துக்கு இது பொருளானால், “பரித்யஜ்ய” என்கிறவிதுக்கு அங்கு சொன்ன அர்த்தாந்தரங்களைக் கொள்ளவும்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தியைக் குறித்து உரைத்த அங்கங்களாகிய “பகவானுக்கு விருப்பமானவற்றை மட்டுமே செய்தல்” என்பது போன்றவை அல்லாமல் வேறு எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகளும் இல்லை. த்ரௌபதீ, தமயந்தீ (உண்மையான நளனைக் கண்டறிவதற்காக, லோகபாலகர்களைச் சரணம் அடைந்தாள்), ராக்ஷஸீ (சீதையிடம் சரணம் புகுந்த த்ரிஜடை), விபீஷணன், க்ஷத்ரபந்து (முனிவரிடம் சரணம் புகுந்தவன்), முசுகுந்தன் (க்ருஷ்ணனிடம் சரணம் புகுந்தவன்), கஜேந்த்ரன் (நாராயணனிடம் சரணம் புகுந்தவன்), பாண்டவர்கள், தேவர்கள் (விஷ்ணுவிடம் சரணம் புகுந்தவர்கள்), ஸுமுகன் (கருடன் மூலமாகப் பகவானிடம் சரணம்

புகுந்தவன்), தரிசங்கு (விச்வாமித்ரரிடம் சரணம் புகுந்தவன்), சுந்ச்சேபன் (இந்த்ரனிடமும் உபேந்த்ரனிடமும் சரணம் புகுந்தவன்), கிராதன் (புறாவிடம் அடைக்கலம் புகுந்த வேடன்), காகம் (இராமனிடம் சரணம் புகுந்தவன்), கபோதாதிகள் (சிபிச்சக்ரவர்த்தியிடம் சரணம் புகுந்த புறா என்பது போன்றவை) ஆகிய பலரும் சரணம் புகுந்தபோது, அடைக்கலம் அளித்தவருக்கு “விருப்பமானவற்றை மட்டுமே செய்தல்” என்பதை மட்டும் காணலாம் அல்லாமல், வேறு எந்தவிதமான “இதனைச் செய்யவேண்டும்” என்னும் விதிகளை அல்ல. எந்தவிதமான அங்கங்களையும் எதிர்பாராமல் ஒரு நொடியில் செய்யப்படுகின்ற ப்ரபத்தியானது, சரணம் புகுந்தவர்களுக்கு, அவர்கள் விரும்பிய பலனை அளிப்பதை நாம் காணலாம். இதே போன்று மோக்ஷத்தை விரும்பி செய்யப்படும் ப்ரபத்தியிலும், ப்ரபந்நன் விருப்பப்பட்ட காலத்தில் அவனுக்குப் பலன் கிட்டுவதில் எந்தத் தடையும் இல்லை. இதுவே “மா ௧௪: - வருத்தம் கொள்ளாதே” என்னும் சொற்றொடரின் கருத்தாகும். “பரித்யஜ்ய” என்பதற்கு “ப்ரபத்திக்கு ஏதும் அவசியம் இல்லை” என்பதைப் பொருளாகக் கொண்டால், “ஏக” என்பது இந்தக் கருத்தை மிகவும் உறுதியாக உரைப்பதாக உள்ளது என்றாகும். அல்லது “ஏக” என்பது உபாயமும் உபேயமும் ஒன்றே ஆகும் என்பதைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். மாறாக “ஏக” என்பதற்கு “ப்ரபத்திக்கு ஏதும் அவசியம் இல்லை” என்பதைப் பொருளாகக் கொண்டால், “பரித்யஜ்ய” என்பது முன்பே கூறிய பொருளைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 87)

212. ரஹஸ்யத்துக்கு ஓரெழுத்தும் அதுக்கு ஒருருவும் போலேயானவற்றிலே, இமையோரதிபதி அடியேன் மனனே பொய் மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழென்று பஞ்சகத்தோடே, அவித்யாதி ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஆத்மேச்வர பந்த ரக்ஷணக்ரம குண விக்ரஹ விபூதி யோக ததீயாபிமாந உபதேச விஷய அந்யாபதேச ஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ருஹீதம்.

அவதாரிகை - இனி ப்ரதம சரம ப்ரபந்தங்களினுடைய ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களில் ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை ஸ்பஷ்டமாகவருளிச் செய்கிறார் (ரஹஸ்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து முதல் ப்ரபந்தம் (திருவிருத்தம்) மற்றும் இறுதி ப்ரபந்தம் (திருவாய்மொழி) ஆகியவற்றின் சுருக்கமாகவே, அவற்றின் முதல் பாசுரங்கள் உள்ளன என்பதால், அந்தப் பாசுரங்களின் மூலம் கூறப்படுவதை விளக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஓரெழுத்தோரு” என்னும்படி திருமந்த்ரமாகிற ரஹஸ்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாய் “ஓமித்யேகாஷ்டரம்” என்று ஏகாஷ்டரமாயிருக்கிற ப்ரணவமும், “தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய” என்கிறபடியே அந்த ப்ரணவந்தனக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிற அகாரமும் போலே, திருவிருத்தம் திருவாய்மொழியாகிற ப்ரபந்தங்களுக்கு ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களிலே,

விளக்கம் - (ரஹஸ்யத்துக்கு ஓர் எழுத்துப்போலே) - பெரியதிருமொழி (6-1-5) - ஓரெழுத்தோருரு - என்பதற்கு ஏற்ப திருமந்த்ரமாக உள்ள இரகசியத்தின் சுருக்கமாகவும், ஓமித்யேகாஷ்டரம் - ஓம் என்பது ஒரு அஷ்டரம் - என்பதற்கு ஏற்பவும் உள்ளதான ஒரு எழுத்து கொண்ட ப்ரணவம் போன்றும். (அதுக்கு ஓர் உருவும் போலே) - தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய - அதன் ஆதாரமாக உள்ளதான- என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரணவத்தில் கூறப்பட்டதற்கு சுருக்கமாக உள்ள “அ” என்று எழுத்து போன்றும். (அவற்றிலே) - திருவிருத்தத்திற்குச் சுருக்கமான அதன் முதல் பாசுரத்திலும், திருவாய்மொழியின் சுருக்கமான அதன் முதல் பாசுரத்திலும்.

வ்யாக்யானம் - “இமையோர் தலைவா” என்றும், “அயர்வறுமமரர்க ளதிபதி” என்றும் ஸுரிலேவ்யமாய் ஸர்வாதிகமாயிருக்கும் பரஸ்வரூபத்தையும்; “அடியேன்” என்றும், “என் மனனே” என்றும் சேஷபூதமாய் பரிசுத்தாந்த:கரணமாயிருக்கும் ஸ்வஸ்வரூபத்தையும்; “பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்” என்றும், “மயர்வு” என்றும் அவித்யாதிகளான விரோதி ஸ்வரூபத்தையும்; “உயிரளிப்பானெந் நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்றும், “மதிநலமருளினன்” என்றும் லோக ரசஷணார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே உபாயமென்று உபாய ஸ்வரூபத்தையும்; “செய்யும் விண்ணப்பம்” என்றும், “தொழுதெழு” என்றும் சேஷ விஷயத்தில் கரண த்ரயத்தாலும் பண்ணும் கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமென்று பல ஸ்வரூபத்தையுமாகக் கொண்டு ஸங்க்ரஹித்துச் சொன்ன அர்த்தபஞ்சகத்தோடே,

விளக்கம் - (இமையோர் அதிபதி) திருவிருத்தத்தில் (1) - இமையோர் தலைவா - என்றும், திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி - என்றும் நித்யஸுரிகளால் வணங்கப்படுவதும், அனைத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்ததாக உள்ளதும் ஆகிய பரஸ்வரூபத்தையும். (அடியேன் மனனே) - திருவிருத்தத்தில் (1) - அடியேன் - என்றும், திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - என் மனனே - என்றும் உள்ளதன் மூலம், அத்தகைய பரஸ்வரூபத்திற்கு அடிமையாகவும், பரிசுத்தமான அந்தகரணத்தைக் கொண்டதாகவும் உள்ள ஆத்ம

ஸ்வரூபத்தையும். (பொய் மயர்வு) - திருவிருத்தத்தில்(1) - நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் - என்றும், திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - மயர்வு - என்றும் உள்ளதன் மூலம், அறியாமை போன்றதான விரோதி ஸ்வரூபத்தையும். (பிறந்து அருளினன்) - திருவிருத்தத்தில் (1) - உயிர் அளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - மதிநலம் அருளினன் - என்றும் உள்ளதன் மூலம், இந்த லோகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பல அவதாரங்கள் செய்தருளிய ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை என்பதே உபாயமாகும் என்று உபாய ஸ்வரூபத்தையும். (விண்ணப்பம் தொழுது எழு) - திருவிருத்தத்தில் (1) - செய்யும் விண்ணப்பம் - என்றும், திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - தொழுது எழு - என்றும் உள்ளதன் மூலம், எஜமானனாக உள்ள அவன் விஷயத்தில் மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று பலனின் ஸ்வரூபத்தையும். (என்ற பஞ்சகத்தோடே) - இப்படியாகச் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்துடன் சேர்த்து.

வ்யாக்யானம் - “பொய்நின்ற ஞானமும்” இத்யாதியாலே அவித்யாதிகளைச் சொல்லுகிறவளவில், உத்பத்தி விநாசாதி யோகத்தாலே அஸத்ய சப்த வாச்யமான அசேதந விஷயத்தி லாத்ம ஜ்ஞாநமும், அந்த தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாம்ஸாரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அக்கர்மடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸாஸ்ருகாதி மல ரூப தேஹ ஸம்பந்தமு மென்றவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களும். விப்ரதிபத்தி ஹேதுத்வம், ஸம்ஸார ஹேதுத்வம், ஸ்வரூப திரோதாயகத்வம், உத்தரோத்தரங்களில் பூர்வ பூர்வகாரணத்வம், “இனியாமுறாமை” என்கையாலே அவற்றின் அநாதித்வம், ஸோபாதிகத்வம், “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கையாலே அவற்றின் ஜ்ஞாந நிவர்த்த்யத்வம் முதலான ஸ்வபாவங்களும்,

விளக்கம் - (அவித்யாதி ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம்) திருவிருத்தத்தில் (1) - பொய் நின்ற ஞானமும் - என்பது போன்றவை மூலம் அவித்யை முதலானவை கூறப்படும்போது, உற்பத்தி மற்றும் அழிவு ஆகிய இரண்டையும் கொண்டது என்பதால் “அஸத்யம்” என்று கூறலாம்படி உள்ளதான அசேதனமாகிய

சரீரத்தையே ஆத்மா என்று தவறாக எண்ணும் ஞானமும், இவ்விதம் சரீரத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணுவதால் ஏற்படுகின்ற ஸம்ஸாரத்தில் விளைவதான தீயவற்றைச் செய்தலும், அத்தகைய தீய கர்மங்கள் காரணமாக ஏற்படக்கூடியதான மாமிசம் மலம் போன்றதால் ஆகிய சரீர ஸம்பந்தமும் என்பதாக உள்ள இவற்றுடைய ஸ்வரூபங்களும்; இவ்விதம் சரீரமே ஆத்மா என்று எண்ணும் விபரீதமாம ஞானத்திற்குக் காரணமாக இருத்தல், ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாக இருத்தல், ஆத்மஸ்வரூபத்தை மறைத்தல், அடுத்தடுத்த வரக்கூடிய தாழ்வுகளுக்கு முன்பு செய்த பலவும் காரணமாக இருத்தல், திருவிருத்தம் (1) - இனி யாம் உறாமை - என்பதால் இவ்விதம் உள்ள பலவும் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி இருத்தல், அவை ஒரு உபாதியால் ஏற்படுதல், திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதால் சரியான ஞானம் மூலம் இவை அனைத்தும் விலகுவதாக இருத்தல் போன்ற பலவிதமான ஸ்வபாவங்களும்.

வ்யாக்யானம் - “இமையோர் தலைவா ... அடியேன்”, “அதிபதி ... அடிதொழுது” என்கையாலே ஆத்மாவுக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான சேஷ சேஷி பாவ ஸம்பந்தமும்; “உயிரளிப்பானெந் நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்றும், “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்றும் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி ரக்ஷிக்கும்படியையும்; ஸம்ஸார ஹேதுவான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவந ஹேதுவான ஜ்ஞாந பக்திகளைத் தன் க்ருபையாலே தந்தபடியையும் சொல்லுகையாலே ஈச்வரனுடைய ரக்ஷண க்ரமமும்,

விளக்கம் - (ஆத்ம ஈச்வர பந்தம்) - திருவிருத்தம் (1) - இமையோர் தலைவா ... அடியேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - அதிபதி ... அடிதொழுது - என்றும் கூறுவதன் மூலம், ஆத்மாவிற்கும் ஈச்வரனுக்கும் உல்தான “அடிமை - எஜமானன்” என்ற ஸம்பந்தமும். (ரக்ஷா க்ரமம்) - திருவிருத்தம் (1) - உயிரளிப்பானெந் நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலமருளினன் - என்றும் கூறுவதால், பலவிதமான அவதாரங்களை எடுத்து அனைத்தையும் காப்பாற்றும் விதமும், ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாக உள்ள அவித்யையை நீக்கி மேலே ஏறுவதற்குக் காரணமாக உள்ள

ஞானம் மற்றும் பக்தி போன்றவற்றைத் தனது க்ருபையால் அளித்த விதமும் என்பதான ஈச்வரன் காப்பாற்றும் வழிகளும்.

வ்யாக்யானம் - “உயர்வறவுயர் நலம் ... துயரறு சுடரடி”, “இமையோர்”, “அயர்வறுமமரர்கள்” என்று குணவிக்ரஹ விபூதிகளும், அந்த ஸூரிகளை முன்னிடுகையாலே ததீயாபிமானமும், “நின்று கேட்டருளாய்”, “தொழுதெழென் மனனே” என்று நெஞ்சுபோலே பவ்யனான வீச்வரனும் அப்படி பவ்யரானாரு முபதேச விஷயமென்னுமதும்,

விளக்கம் - (குண விக்ரஹ விபூதி யோகம்) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - உயர்வற உயர் நலம் - என்பதால் குணங்களும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - துயர் அறு சுடரடி - என்பதால் திருமேனியும்; திருவிருத்தம் (1) - இமையோர் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - அயர்வறும் - என்றும் கூறுவதன் மூலம் நித்யஸூரிகளைக் கூறுவதால் அடியார்களுடைய விருப்பமும்; (உபதேச விஷயம்) - திருவிருத்தம் (1) - நின்று - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - தொழுது எழு என் மனனே - என்றும் கூறுவதால் மனம் போன்று தனக்குள் நிற்கின்ற ஈச்வரனும், அவ்விதம் அடக்கியுள்ளவர்களும் தம்முடைய இந்த உபதேசத்திற்கு விஷயம் ஆகும் என்ற கருத்தும்.

வ்யாக்யானம் - “நலமருளினன்” என்று பக்தியைத் தந்தானென்கையாலே அந்யாபதேசத்துக்கு ஹேதுவான பக்தியும் முதலான அர்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டனவென்கை. (அந்யாபதேச ஹேத்வாதிகளும்) என்றவிடத்தில் ஆதி சப்தத்தாலே மற்றும் வேதாந்த ஸங்க்ரஹ தாற்பர்யங்களான அர்த்தங்கள் பலவுமிவற்றிலே ஸங்க்ருஹீதங்க ளென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - (அந்யாபதேச ஹேத்வாதிகளும்) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - நலம் அருளினன் - என்று பக்தியை அளித்தருளினான் என்று கூறுவதால், தாயாருடைய கூற்றாகவும், தோழியுடைய கூற்றாகவும், நாயகியின் கூற்றாகவும் எனப் பலவிதமான உபதேசங்கள் வடிவிலுள்ள திருப்பாசுரங்கள் வெளிப்படுத்துவதற்கு காரணமாக உள்ள பக்தி போன்ற பலவும், (ஸங்க்ருஹீதம்) - சுருக்கமாக

உரைக்கப்பட்டன. “அந்யாபதேச ஹேத்வாதி” என்பதிலுள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம், வேதாந்தங்களில் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்ட பலவும் இவற்றிலும் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டன என்பதும் கூறப்பட்டது.

213. அடிதொழுதெழுன்றவிதிலே வஸ்து நிர்ந்தேச நமஸ்கார ஆசீஸஸுக்களுமுண்டு.

அவதாரிகை - அவிக்கந பரிஸமாப்தி ப்ரசயகமநார்த்தமாக ப்ரபந்தாரம்பத்திலே ஆசரிக்கப்படும் ஆசீர் நமஸ்கரியா வஸ்து நிர்ந்தேசங்களாகிற மங்களாசாரங்கள் இதிலுமுண்டோ வென்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (அடி தொழுது) இத்யாதி.

விளக்கம் - தொடங்கப்பட்ட ஒரு நூலானது எந்தவிதமான தடையும் இன்றி முழுவதுமாக நிறைவு பெறுவதற்காகவும், விரிவு பெறுவதற்காகவும் அந்த நூலின் தொடக்கத்தில் கூறப்படுகின்ற மங்கல ச்லோகம், நமஸ்காரம், கூறப்படும் பொருள் உரைத்தல் போன்ற மங்களகரமான பலவும் இந்த ப்ரபந்தத்திலும் உள்ளதோ என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “துயரறு சுடரடி” என்கையாலே வஸ்து நிர்ந்தேசமும், “தொழுது” என்கையாலே நமஸ்காரமும், “எழு” என்கையாலே ஆசீஸஸுமுண்டென்றபடி. இப்படி நாமொரு ப்ரபந்தம் பண்ணவேணுமென்று கருதியிருந்து இவர் செய்ததன்றிக்கே, நிரம்பினவேரி நெளிக்குமாபோலே நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து புறப்பட்ட சொற்கள் இவர் பாசுரத்தாலே லோகத்தைத் திருத்தக் கோலுகிற ஸர்வேச்வரன் நினைவாலே ஸர்வ லக்ஷணோ பேதமாய்த் தலைக்கட்டின ப்ரபந்தமாகையாலே, இம்மங்களாசாரங்களும் கோல்விழுக்காட்டாலே பலித்தன வித்தனை யாகையாலேயாய்த்து, “அடிதொழுதெழு என்றவிதிலே இவையும் பண்ணப்பட்டன” என்னாதே உண்டென்று விட்டது.

விளக்கம் – (எழு என்ற இதிலே வஸ்து நிர்ந்தேம்) – “துயர் அறு” என்பதன் மூலம் இந்த நூலில் கூறப்படும் பொருள் உரைத்தல், (தொழுது என்ற இதிலே நமஸ்காரம்) - “தொழுது” என்பதன் மூலம் நமஸ்காரமும், (எழு என்ற இதிலே ஆசிஸ்) “எழு” என்பது மூலம் வாழ்த்தும், (உண்டு) - இதில் உள்ளது. “இப்படிப்பட்ட ஒரு ப்ரபந்தத்தை நாம் உண்டாக்கவேண்டும்” என்ற எண்ணம் கொண்டு நம்மாழ்வார் இந்த ப்ரபந்தத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. எனவே நிரம்பிய ஏரி ஒன்று நிலை தடுமாறுவது போன்று, தவித்தபடி உள்ள இவருடைய வாய் என்றுள்ள கரையானது உடைந்து, சொற்கள் வெளிப்பட்டன; அந்தச் சொற்களே, “இவருடைய திருப்பாசரங்கள் மூலம் இந்த உலகத்தைத் திருத்தவேண்டும்” என்று திருவுள்ளம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய எண்ணத்தால், அனைத்துவிதமான இலக்கணங்களும் நன்கு பொருந்திய ப்ரபந்தமாக நின்றன. இதன் விளைவாக வாழ்த்து, நமஸ்காரம் மற்றும் கூறப்பட்ட பொருளை உரைத்தல் ஆகிய மங்களங்கள் அனைத்தும் வெளிப்பட்டன என்றாகிறது. இதன் காரணமாகவே, “அடி தொழுது எழு என்ற இதிலே இவையும் சொல்லப்பட்டன”, என்று கூறாமல், “உண்டு” என்று சூர்ணையில் கூறினார்.

214. சாதுசனம் நண்ணா மயர்வற மாசறுக்கும் தெருள் கொள்ளப் பத்தராவர் அடிமையறவுரிய நோய்களறுக்கும் உடைந்து ஏற்றரும் வானின் தாளின் கீழடிக் கீழ் இன்பக் கதி பயக்கும் ஊடு புக்கு மூவுலகுமுருகா நிற்பரென்னும் ஸாம்யத்தாலே வாச்யன் பத்தினாய தோற்றம் போலே தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப்பத்தான விதின் ஆவிர்ப்பாவம்.

அவதாரிகை - இனிமேல் இப்ப்ரபந்தம் பத்துப்பத்தாக அவதரித்ததின் ப்ரயோஜனத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சாதுசனம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்த இந்தத் திருவாய்மொழியானது பத்துப்பத்தாக அவதரித்ததன் பயனை உதாரணங்களுடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு”, “பரித்ராணாய” இத்யாதிப்படியே ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத் விநாசார்த்தமாக அவன் அவதரித்தாப்போலே, இதுவும், “நண்ணாவசுரர் நவ்வெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த” என்று பகவத் ப்ரதிபக்ஷ பூதரான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் மண்ணுண்ணவும், பகவத் பக்திபரரான தேவப்ரக்ருதிகள் வாழவுமவதரித்த தென்றும்.

விளக்கம் – (சாதுசனம்) – திருவாய்மொழி (3-5-5) - சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு - என்றும், கீதை (4-8) - பரித்ராணாய – சாதுக்களைக் காப்பதற்காகவும், பாபங்கள் செய்பவர்களை அழிப்பதற்காகவும், தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகவும் நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதரிக்கிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவான் அவதரித்தான். இதே போன்று திருவாய்மொழியும், (நண்ணா) - திருவாய்மொழி (10-7-5) - நண்ணாவசுரர் நவ்வெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவத் பக்தி இல்லாத அசுரத்தன்மை கொண்டவர்கள் மடிவதற்காகவும், பகவத் பக்தி கொண்ட தெய்வீகமானவர்கள் வாழ்வதற்காகவும் அவதரித்தது.

வ்யாக்யானம் – “மயர்வற மதிநல மருளினன்” என்று அவன் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும், “ஒலி புகழாயிரத்திப் பத்து உள்ளத்தை மாசறுக்கும்” என்று மனஸ்ஸுக்கு மாசான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி, “தெருள் கொள்ளச் சொன்ன வோராயிரம்” என்றும், “தூயவாயிரத்திப் பத்தால் பத்தராவர்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாந பக்திகளைக் கொடுக்குமென்றும்;

விளக்கம் – (மயர்வற) – திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநல மருளினன் – என்பதற்கு ஏற்ப நம்முடைய அஜ்ஞானத்தை அவன் நீக்கி, ஞானம் மற்றும் பக்தியை அளிக்கிறான்; இது போன்றே இந்தத் திருவாய்மொழியும், (மாசறுக்கும் தெருள் கொள்ள பத்தர் ஆவர்) – திருவாய்மொழி (5-2-11) - ஒலி புகழாயிரத்திப் பத்து உள்ளத்தை மாசறுக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, மனதிற்குத் தோஷமாக உள்ள அஜ்ஞானத்தை நீக்கி, திருவாய்மொழி (2-10-11) தெருள் கொள்ளச் சொன்ன

வோராயிரம் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-4-11) - தூயவாயிரத்திப் பத்தால் பத்தராவர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஞானத்தையும் பக்தியையும் அளிக்கிறது.

வ்யாக்யானம் - “அடிமையறக் கொண்டாய்” என்று தனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாக அவனங்கீகரிக்குமாபோலே, இதுவும், “உரிய தொண்டராக்கு முலகமுண்டாற்கே” என்று ததநந்யார்ஹ சேஷமாக்குமென்றும்; “நோய்களறுக்கும் மருந்தே” என்கிறபடியே அவன் ஸம்ஸார வ்யாதி பேஷஜமாமாப்போலே, இதுவும், “உடைந்து நோய்களை யோடுவிக்கும்” என்று ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களையும் உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணுமென்றும்;

விளக்கம் - (அடிமையற) - திருவாய்மொழி (4-9-6) - அடிமையறக் கொண்டாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் நம்மை மற்றவர்கள் யாருக்கும் அடிமை என்று விடாமல், தனக்கு மட்டுமே அடிமை என்று ஏற்றுக்கொள்கிறான்; இது போன்றே இந்தத் திருவாய்மொழியும், (உரிய) - திருவாய்மொழி (6-9-11) - உரிய தொண்டராக்கு முலகமுண்டாற்கே - என்பதற்கு ஏற்ப, வேறு யாருக்கும் நம்மை அடிமையாக்காமல் அவனுக்கு மட்டுமே நம்மை அடிமையாக்குகிறது. (நோய்கள் அறுக்கும்) - திருவாய்மொழி (9-3-3) - நோய்களறுக்கும் மருந்தே - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரம் என்னும் நோய்க்கு மருந்தாக உள்ளான்; இது போன்றே இந்தத் திருவாய்மொழியும், (உடைந்து) - திருவாய்மொழி (1-7-11) - உடைந்து நோய்களை யோடுவிக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த ஸம்ஸாரம் மூலம் ஏற்படுகின்ற அனைத்துவிதமான பாபங்களையும் உருத்தெரியாமல் அழிக்கிறது

வ்யாக்யானம் - “ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு” என்று ஸ்வயந்தந்தால் ப்ராபிக்கவரிதான பரமபதத்தை அவன் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும், “வானின் மீதேற்றியருள் செய்து” என்று பரமபத ப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்குமென்றும்; “தன் தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து” என்கிறபடியே அவன் பாதோபதாநம் போலே திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக் கொள்ளுமாபோலே, இதுவும், “அருளி யடிக்கீழிருத்தும்” என்று அவன் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்து வைக்குமென்றும்,

விளக்கம் - (ஏற்றரும்) - திருவாய்மொழி (7-6-10) - ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப நாம் நம்முடைய முயற்சியால் அடைய இயலாத பரமபதத்தை அவன் நமக்கு அளிக்கிறன்; இதே போன்று இந்தத் திருவாய்மொழியும், (வானின்) - திருவாய்மொழி (8-4-11) - வானின் மீதேற்றியருள் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தை அடையும்படிச் செய்கிறது. (தாளின் கீழ்) - திருவாய்மொழி (7-5-10) - தன் தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் தன்னுடைய திருவடிக்கு ஏற்றதொரு அணை போன்று நம்மைத் தனது திருவடிகளின் கீழே சேர்ந்துக் கொள்கிறான். இதே போன்று இந்தத் திருவாய்மொழியும், (அடக்கீழ்) - திருவாய்மொழி (8-8-11) - அருளியடக்கீழிருத்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய திருவடிகளில் சேர்க்கிறது.

வ்யாக்யானம் - “இன்பக்கதி செய்யும்” என்கிறபடியே அவன் தன்னோடந்வயித்தார்க்குத் தன்னுடைய அநுபவமாகிற நிரதிசயாநந்த யுக்தமான ப்ராப்யத்தைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும், “எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்கும்” என்று ஸ்வாந்வித சேதநர்க்கு பகவதநுபவாநந்தத்தை யுண்டாக்குமென்றும்; “ஊடு புக்கென தாவியை யுருக்கி யுண்டுகின்ற நின்றன்னை” என்கிறபடியே அவன் தன்னை அநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ த்ரவ்யமாம்படி யுருக்குமாபோலே, இதுவும், “ஒன்பதோ டொன்றுக்கு மூவுலகுமுருகும்” என்றும், “ஊற்றின்கண் நுண் மணல் போலுருகா நிற்பர் நீராய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னை யநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ த்ரவ்யமாக்கு மென்றும்;

விளக்கம் - (இன்பக்கதி) - திருவாய்மொழி (7-5-11) - இன்பக்கதி செய்யும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் தன்னை அடைந்தவர்களுக்குத் தன்னுடைய அநுபவமாக உள்ள எல்லையற்ற ஆனந்தத்துடன் சேர்ந்த பேற்றினை அளிக்கிறான். இது போன்றே இந்தத் திருவாய் மொழியும், (இன்பம் பயக்கும்) - திருவாய்மொழி (7-9-11) - எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னைக் கற்கின்றவர்களுக்கு பகவத் அநுபவம் என்ற எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அளிக்கிறது. (ஊடு புக்கு) - திருவாய்மொழி (5-10-10) - ஊடு புக்கென தாவியை யுருக்கி யுண்டுகின்ற நின்றன்னை - என்பதற்கு ஏற்ப அவன், தன்னை

அனுபவிக்கவேண்டும் என்று ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களை நீர்ப்பண்டம் போன்று மாற்றுகிறான். இது போன்றே இந்தத் திருவாய்மொழியும், (மூவுலகும் உருகா நிற்பர்) - திருவாய்மொழி (9-5-11) - ஒன்பதோ டொன்றுக்கு மூவுலகுமுருகும் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-11) - ஊற்றின்கண் நுண் மணல் போலுருகா நிற்பர் நீராய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை அனுபவிப்பவர்களை நீர்ப்பண்டமாக உருக்குகிறது.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அவனோடு ஸாம்யமுடைத்தாகையாலே வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய “பத்தினாய தோற்றம்” என்கிற பத்தவதாரம் போலே, “தோற்றங்களாயிரம்” என்கிற விதினுடைய பத்துப் பத்தான ஆவிர்ப்பாவமென்கை. இத்தால் வாச்யனான ஈச்வரனோடு பலபடியாலும் ஸாம்யத்தையுடைத்தாகையாலே, அவன்தான் லோக ரக்ஷணார்த்தமாகப் பத்தவதாரமாய்வதரித்தாப்போலே இதுவும் லோகரக்ஷணார்த்தமாக பத்துப்பத்தாக அவதரித்த தென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (என்னும் ஸாம்யத்தாலே) - இப்படியாகக் கூறப்படுகின்ற ஒப்புமைகள் காரணமாக, (வாச்யன் பத்தினாய தோற்றம் போலே) - திருச்சந்தவிருத்தம் (79) - பத்தினாய தோற்றம் - என்பதான அவனுடைய பத்து அவதாரங்கள் போன்று, (தோற்றங்கள் ஆயிரத்தின் பத்துப் பத்தான இதின் ஆவிர்ப்பாவம்) - திருவாய்மொழி (6-8-11) - தோற்றங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப இதன் பத்துப்பத்தாக உள்ள தோற்றம் உள்ளது. ஆகவே இதன் மூலம் கூறப்படுவதான ஸர்வேச்வரனுடன் பலவிதங்களிலும் ஒப்புமை உடையதாக திருவாய்மொழி உள்ளதால், அவன் இந்த லோகத்தைக் காப்பதற்காகப் பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தது போன்று, இந்தத் திருவாய்மொழியும் லோகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக பத்துப் பத்தாக அவதரித்தது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 232)

3-8-9 கொள்வன் நான் மாவலி! மூவடி தாவென்ற

கள்வனே! கஞ்சனை வஞ்சித்து வாணனை

உள்வன்மை தீர ஓராயிரந் தோள் துணித்த

புள்வல்லாய்! உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே?

பொருள் - “ மஹாபலீ! நான் மூன்றடி அளந்து எடுத்துக் கொள்வேன். எனக்கு அதனை அளிப்பாயாக”, என்று அவனை வசீகரம் செய்து வஞ்சித்த கள்வனே! கம்சனை அழித்து, பாணாஸுரனுடைய உள்ளத்தின் வலிமை அழியும்படியாக ஈடில்லாத அவனுடைய ஆயிரம் தோள்களையும் துண்டித்து, இப்படியாகப் பலவும் செய்த கருட வாகனனே! இவ்விதம் அடியார்களுடைய விரோதிகளை விலக்குவதில் சாமர்த்தியம் கொண்ட உன்னை நான் எப்போது சேருவேன்?

அவதாரிகை - ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய், விரோதி நிரஸந சீலனுமான உன்னை நான் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்.

விளக்கம் - “காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்ற உபாயத்தை அறிந்தவனும், அடியார்களுடைய விரோதிகளை விலக்குதல் என்பதைச் செய்கின்ற சீலனும் ஆகிய உன்னை நான் எப்போது வந்து அடைவேன்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொள்வன்) மலையாளர் வளைப்புப்போலே, “கொண்டல்லது போகேன்” என்றானாயிற்று. அன்றியே, இவனுடைய விநீத வேஷத்தைக் கண்டு, “இவன் நம் பக்கலிலே ஒன்றைக் கொள்வது காண்” என்று நினைந்தமை தோற்ற இருந்தானாயிற்று மஹாபலி; அவன் நினைத்ததை அறிந்து, “நான் கொள்வன்” என்கிறான். அன்றியே, இவன் வடிவில் நைரபேசுஷ்யத்தைக் கண்டு, “இவன் நம்மை ஒன்று கொள்ளுமோ?” என்று இருந்தான்; “நீ அங்ஙன் நினைக்க வேண்டா; நான் ஸாபேசுஷன்” என்கிறார். (நான்) உன் பக்கல் பெற்றாலன்றி ஓரடியிடாத நான்.

விளக்கம் - (கொள்வன்) - மலையாளர் ஒருவரிடம் ஏதேனும் ஒன்றை வாங்கிச் செல்ல எண்ணினால், அதனை அவரிடமிருந்து பெற்றால் மட்டுமே அகன்று செல்வர் என்பது போன்று மஹாபலியிடம் நின்றான். அப்படிப்பட்ட இவனுடைய வாமன தோற்றத்தைக் கண்ட மஹாபலி, “இவன் நம்மிடம் ஏதேனும் பெற மாட்டானா?”, என்று எண்ணி நின்றான்; இவ்விதம் மஹாபலி எண்ணியதைக் கண்ட இவன், “நான் பெற்றுக் கொள்வேன்”, என்றான். அல்லது எதிலும் பற்றில்லாதவன் போன்று நின்ற வாமனனைக் கண்ட மஹாபலி தனது மனதில், “இவன் ஏதேனும் நம்மிடம் விரும்பிக் கேட்பானோ?”, என்று எண்ணினான்; அப்போது வாமனன், “நீ அவ்விதம் எண்ண வேண்டாம். நான் விருப்பம் உடையவனே ஆவேன்”, என்றான். (நான்) - உன்னிடமிருந்து ஏதேனும் பெறாமல் ஓர் அடியும் எடுத்து வைக்கமாட்டேன்.

வ்யாக்யானம் - (மாவலி) - பிறந்தவன்றே பிசைஷியில் அதிகரிக்கையாலே ப்ரபுக்களை உபசரித்து வார்த்தை சொல்லியறியானே. முன்பு சிலர்க்குத் தாழ்வு சொல்லியறியான்; பிறந்த பின்பு வாஸனை பண்ணுகைக்கு நாளில்லை; அத்தாலே, “மாவலி” என்கிறான். எல்லாரும் தன்னை உயரச் சொல்லும்தொழிய இப்படிச் சொல்லக் கேட்டறியாமையாலே, இவன் ஒரு பாலன் தன் முன்னே நின்று சிறுபேரைச் சொல்லி அழைத்தவாறே இனியனாய் முகத்தைப் பார்த்து, “உனக்கு வேண்டுவதென்?” என்றான்.

விளக்கம் - (மாவலி) - ஒருவன் சென்று யாசகம் கேட்கும்படி உள்ள ஒருவனை, “மஹாராஜா” என்று கூறாமல், “மாவலி” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். வாமனனாக அவதரித்த உடனேயே யாசகம் செய்யும் செயலில் இறங்கியதால், உயர்ந்த ப்ரபுக்களை எவ்விதம் மரியாதையுடன் அழைப்பது என்று, அப்படிப்பட்ட சொற்கள் உரைத்து அறியாதவன் என்பதால், “மாவலி” என்றான். தனக்கு நிகரான ப்ரபு வேறு யாரும் இல்லாத காரணத்தால், அவதரிப்பதற்கும் முன்பும் இது போன்ற தாழ்ந்த சொற்கள் கூறுவதற்கு அறியாதவன் ஆவான். அவதரித்த பின்னர் அத்தகைய வழக்கம் ஏற்பட காலம் இல்லை. மஹாபலியானவன் தன்னை அனைவரும் உயர்த்தியாகவே அழைத்துப் பழக்கப்பட்டவன்; இது போன்று யாரும் தன்னை சுருக்கமான பெயர் கூறி அழைத்துக் கேட்டதில்லை; ஆகவே இப்படி ஒரு பாலன் தன் முன்பாக நின்று தனது பெயரைக் கூறி அழைத்தவுடன், அதனை ரசித்தவனாக வாமனனுடைய திருமுகத்தை நோக்கி, “உனக்கு என்ன வேண்டும்?”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (மூவடி) தன் பக்கல் கொள்ளுமவர்களில், இப்படி சிறுக அர்த்திப்பாரில்லாமையாலே அநாதரித்திருந்தான்; “அந்யபரத்தை பண்ணாதே, தா” என்கிறான். (என்ற கள்வனே) இந்தரன் சரணம் புக்கு நின்றான், உதாரனாயிருப்பா னொருவன் அவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான்; “ராவணாதிகளைப்போலே அழியச்செய்யப் போயிற்றில்லை, ஒரு தர்மாபாஸத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டு நிற்கையாலே. இவனோ சரணம் புக்கு நின்றான். இனிப் போம் வழியென்?” என்று பார்த்துத் தன்னை இரப்பாளனாக்கி, சுக்ராதிகள், “இவன் தேவகார்யம் செய்ய வந்தான்”, என்னச் செய்தேயும் அவன் நெஞ்சில் படாதபடி அவனை வடிவழகாலும் பேச்சாலும் வாய்மாளப் பண்ணின வஞ்சநங்க ளெல்லாவற்றையும் நினைத்து “கள்வனே” என்கிறார்.

விளக்கம் - (மூவடி) - வாமனன், “மூன்று அடி நிலம் வேண்டும்”, என்று கேட்டவுடன், மஹாபலியான தன்னிடம் யாசகம் கேட்டு நிற்பவர்களில் இந்த அளவிற்குச் சிறிய யாசகத்தை யாரும் கேட்டதில்லை என்பதால், அந்த வேண்டுகோளைக் கேட்ட பின்னர் ஏதும் உரைக்காமல் இருந்தான். அப்போது வாமனன் அவனிடம், “இவ்விதம் கவனிக்காமல் இருக்கவேண்டாம். நான்

கேட்டதை எனக்கு அளிப்பாயாக”, என்றான். (என்ற கள்வனே) – இங்கு வாமனன் எதனைக் களவு செய்தான், அவனை ஏன் “கள்வன்” என்று கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்திரன் அவனிடம் சரணம் புகுந்து நிற்கிறான். மிகுந்த தாராள குணம் கொண்ட ஒருவன் இந்திரனின் ராஜ்யத்தை அபகரித்துக் கொண்டான். வாமனன் தனது திருவுள்ளத்தில், “மஹாபலியை இராவணன் முதலானவர்களைப் போன்று அழிப்பது சரியல்ல; காரணம் அவன் தர்மத்தைக் கையில் கொண்டு நிற்கிறான். இந்திரனோ நம்மிடம் சரணம் புகுது நிற்கிறான். இனி நாம் செய்வது என்ன?”, என்று சிந்தித்தான். எனவே தன்னை ஒரு யாசகம் வேண்டுபவனாக மாற்றிக் கொண்டான். சுக்ராச்சார்யார் முதலானவர்கள் மஹாபலியிடம், “இவன் தேவர்களுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றவே வந்துள்ளான்”, என்று கூறியபோதிலும், மஹாபலியின் உள்ளத்தில் அந்தச் சொற்கள் எந்தவிதமான பாதிப்பையும் ஏற்படாதவிதத்தில், தனது வடிவழகு மற்றும் பேச்சின் இனிமை ஆகியவற்றால் மயக்கினான். இப்படியாக மஹாபலியைத் தனது சொற்கள் மூலமே அழியும்படியாகச் செய்த வஞ்சனத்தை எண்ணியவராக, “கள்வன்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் – (கஞ்சனை வஞ்சித்து) கம்ஸன் மாதுலனாய், ப்ரமாதத்தாலே புகுந்ததாகத் தானும் துக்கியாய்க் கண்ணநீர் பாய்த்துவானாக, வாசலிலே குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்தி வைக்க, அத்தையடைய நிரலித்து, கம்ஸன் கோலின வஞ்சனத்தை அவன் தன்னோடே போக்கினவனே!

விளக்கம் - (கஞ்சனை வஞ்சித்து) - ஆனால் வஞ்சித்தல் என்பது குணம் ஆகாது என்பதால், அதனை ஒரு குணமாக உரைப்பதற்கு முனைகிறார். கம்சன் க்ருஷ்ணனுடைய தாய்மாமன் என்பதால் நேருக்குநேர் அவன் க்ருஷ்ணனுக்குத் தீமை ஏற்படுத்தாமல், பல குறுக்கு வழிகளில் செய்தான். இறுதியாக, “எனது மருமகன் இறந்தானே”, என்று கண்ணீர் விட்டு அழுவதற்கான நேரத்தை எதிர்பார்த்து, தனது அரண்மனையின் வாசலில் குவலயாபீடம் என்ற யானை மற்றும் மல்லர்கள் ஆகியவற்றை நிறுத்தினான். இப்படியாகக் கம்சன் அடைந்திருந்த வஞ்சனத்தை, அவற்றை அழித்து அந்த வஞ்சனத்தையும் கம்சனுடன் சேர்த்து நீக்கினான்.

வ்யாக்யானம் - (வாணன் இத்யாதி) சஷுத்ர தேவதையைப் பற்றி, “அதஸோ பயங்கதோ பவதி” என்றிருக்குமா போலேயிருந்த வாணனுடைய நெஞ்சவலிகைமேலே போம்படியாகப் பெரியதிருவடியின் மேலே ஏறிச் சாரிகை வந்தவனே! (ஆயிரந்தோள் துணித்த) “இவன் கைவிஞ்சினான்” என்று இவனைக் கைகழியவிட்டான். (புள்வல்லாய்) “வாள் வல்லாய், தோள்வல்லாய்” என்றாற்போலே.

விளக்கம் - (வாணன் இத்யாதி) – தைத்திரீயத்தில் - அதஸோ பயங்கதோ பவதி – ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த பின்னர் ஜீவாத்மா தனது பயத்தை விடுத்து, பயம் அற்ற நிலையை அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயத்தைப் பற்றியவர்கள் இருப்பது போன்று, தாழ்ந்த சிறிய தேவதையைப் பற்றியபடி பாணாகரன் இருந்தான். இவனுடைய உள்ளத்து வலிமையானது உடனே அழியும்படியாக, கருடன் மீது ஏறி அப்படியும்இப்படியும் ஆடியபடி வந்தவனே! (ஆயிரம் தோள் துணித்த) - “சாதாரணமாக ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய கைகளைக் காட்டிலும் இவனுக்கு அதிகமான கைகள் உள்ளனவே” என்று எண்ணியவனாக, அதிகமாக இருந்த கைகளை வெட்டினான். (புள் வல்லாய்) “வால் வலிமை, தோள் வலிமை” என்று கூறுவது போன்று, இந்தக் கருடனை வழி நடத்தும் வலிமை கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே) அவன் பக்கல் நின்று பிரிந்தாற் போலேயிருக்கிறது காணும். ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, “அநந்ய ராகவேண அஹம்” என்கிறபடி பிராட்டி அசோகவநிகையிலே பிரிந்திருந்தாற் போலேயிருக்கிறது காணும் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே உடம்புடனிருக்கும் இருப்பு. ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரியாய் நின்ற நிலை வந்தேறியாய்த் தோற்றிற்று. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் சீலாதி குணங்களையுடைய உன்னைப் பார்த்தால் இழக்கவேண்டுவதில்லை; நான் இழக்கமாட்டாதவனாயிருந்தேன்; ஆன பின்பு, உன்னைக் கிட்டுங்காலம் சொல்லாய் என்கிறார்.

விளக்கம் - (உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே) – “உன்னுடன் நான் எப்போது கூடுவேன்?” என்று உரைக்காமல் பிராட்டிமார்கள் போன்று “பொருந்துவன்”

என்று ஏன் கூறினார்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தனது ஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் ஏற்பட்டவுடன், அவனை விட்டுப் பிரிந்தது போன்றே நம்மாழ்வருக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் ஸ்வரூப ஞானம் ஏற்பட்டால் இவ்விதம் ஆகுமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஸ்வரூப ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னர் சரீரத்துடன் இருக்கிற நிலையானது, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-15) - அநந்ய ராகவேண அஹம் - சூரியனுடன் சேர்ந்துள்ள ஒளியைப் போன்றே நான் இராகவனுடன் சேர்ந்துள்ளேன், நான் வேறுபட்டவன் அல்லன் - என்று கூறிய சீதாப்பிராட்டி இராமனைப் பிரிந்து அசோகவனத்தில் நிற்கும் நிலையைப் போன்றதே ஆகும். ஸ்வரூப ஞானம் ஏற்பட்டவுடன், இத்தனை காலம் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி நின்ற நிலையானது ஆத்மாவிடமிருந்து இயல்பானது அல்ல, நடுவில் வந்து சேர்ந்த நிலையே ஆகும் என்பது தோன்றுகிறது. “அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவனும், சீலம் போன்ற பல குணங்கள் உடையவனும் ஆகிய உன்னை நோக்கிய பின்னர், உன்னை இழக்க யாரும் முயலமாட்டனர். நானும் உன்னை இழக்கமுடியாதவனாகவே உள்ளேன். ஆகவே உன்னை நான் எப்போது அடைவேன் என்று நீ கூறுவாயாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “ஸ்ர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாயிருக்கச் செய்தேயும் பத்தரும் முக்தரும் நித்யரும் என்கிற பிரிவோபாதியிறே மஹிஷிகளும்; ‘அநந்யா’ என்கிற பிராட்டியினுடைய வார்த்தை எல்லார்க்கும் சொல்லலாம்படியிறே ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தால் இருப்பது. ஈச்வரனில் பிராட்டிமார்க்கு பேதஞ் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களெல்லாம், அல்லாதாரோபாதி பிரிவுண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறன; ஐக்யஞ் சொல்லுகிறவிடமெல்லாம் பாரதந்தர்ய காஷ்டையைப் பற்றச் சொல்லுகிறன” என்று ப்ராஸங்கிகமாக ஓர் உருவிலே அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் “அவனுக்கு அடிமையாக இருத்தல்” என்பது பொதுவான ஒன்றாகவே உள்ளது. ஆனாலும் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர், முக்தி பெற்றவர் நித்யஸூரிகள் என்பவர்களுக்கு ஒருவிதமான பிரிவு உள்ளது போன்றே பிராட்டிமார்களுக்கும் உள்ளது அல்லவோ? எனவே ஒரு ஜீவாத்மா தனது ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து அறியும்போது, “நான் வேறுபட்டவன் அல்லன்”

என்று பிராட்டி உரைப்பது போன்று, இந்த ஜீவாத்மாவும் கூறலாம். ஆனால் ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்த்து பிராட்டியைக் கூறுவதை விடுத்து, மற்ற உயிர்களின் கூட்டத்துடன் சேர்த்து உரைப்பது ஏன் என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் பிராட்டி வேறுபட்டவள் என்று பிராட்டிமாருக்கு வேறுபாடு கூறுகின்ற ப்ரமாணங்கள் அனைத்தும், மற்றவர்களுக்கு உள்ள வேறுபாட்டை காட்டிலும் இதில் வேறுபாடு உண்டு என்கின்றன. ஐக்யம் கூறும் ப்ரமாணங்கள் அனைத்து அவள் அவனுக்கு வசப்பட்ட நிலையை உரைக்கின்றன என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (ஆயிரந்தோள் இத்யாதி) “கரபாதியிறே இவனை இப்படி கலக்கப் பண்ணிற்று” என்று அடுத்தேறாக வந்த கரத்தைக் கழித்து ப்ராப்தகரத்திலே நிறுத்தினவனே! “ஆயிரங்கரங் கழித்த ஆதிமால்” இறே. (உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே) வாணனுடைய கைப்பற்றையும் கழித்து இறையிலியாக்கின உன்னை எந்நாள் வந்து கிட்டுவன் என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஆயிரந்தோள் இத்யாதி) - “பல கரங்கள் உள்ள காரணமே இந்த பாணஸூரனை மயங்கச் செய்தது”, என்று எண்ணியவனாக, அந்தக் கைகள் அடுத்து அடுத்து வளர, அனைத்தையும் கழித்து, இரண்டு கரங்கள் மட்டும் கொண்டபடி அவனைச் செய்தவனே! திருச்சந்தவிருத்தம் (53) - ஆயிரங்கரங் கழித்த ஆதிமால் - என்பது காண்க. (உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே) - பாணனுடைய அனைத்து கரங்களையும், அவனுடைய கைப்பற்று அனைத்தையும் கழித்து, அவனை அரசன் மற்றும் கரம் ஆகிய இரண்டும் இல்லாமல் செய்தவனே! உன்னை நான் என்று வந்து அடைவேன்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 94)

89. போற்றரும் சீலத்து இராமானுச நின் புகழ் தெரிந்து

சாற்றுவனேல் அது தாழ்வு அது தீரில் உன் சீர்தனக்கோர்

ஏற்றமென்றே கொண்டிருக்கிலும் என்மனம் ஏத்தியன்றி

ஆற்றகில்லாது இதற்கு என்னினைவாய் என்றிட்டு அஞ்சுவனே

விளக்கவுரை - எத்தனை ஞானம் உள்ளவர்கள் ஆனாலும், அவர்களால் துதித்துக் கூற மிகவும் அரிதாக உள்ள உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்ட எம்பெருமானாரே! ஸர்வேச்வரனின் குணங்களை கூற முடிந்தாலும் உமது குணங்களைக் கூறுவது அரிதாகவே உள்ளது. இதனையும் மீறி நான் உமது உயர்ந்த குணங்களைக் கூட முற்பட்டால், வசிஷ்டரின் குணங்களைச் சண்டாளன் வர்ணித்தால் தாழ்வு போன்று, உமக்கும் தாழ்வு உண்டாகிவிடும். இவ்விதம் நான் உமது குணங்களைப் போற்றிக் கூறாமல் விட்டால் உமது புகழுக்கு ஏற்றம் என்று நான் எண்ணுகிறேன். இவ்விதம் நான் எனக்குள் கூறிய போதிலும், எனது மனம், “இவ்வாறு நாம் எம்பெருமானாரைப் போற்ற எண்ணுவதே அபசாரம்”, என்று அறிந்துகொள்ளாமல் போற்றியபடி உள்ளது. இதனால் நீவிர் என்னைப் பற்றி தாழ்வான எண்ணம் கொண்டு, என்னைத் தவறாக நினைத்து விடுவீரோ என்று அச்சத்துடன் உள்ளேன்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே வேத ப்ரதாரகராய், லோகத்தாரெல்லாரையும் விபரீத ஜ்ஞாநராக ப்ரமிப்பித்து நசித்துப் போந்த குத்ருஷ்டிகளாகிற புலிகளை பக்நராக்குக்கைக்கு அவதரித்த வலி மிக்க சீயமான எம்பெருமானாரை ஸ்துதிக்கிறேனென்று ஸ்வாத்யாவஸாயத்தை ஆவிஷ்கரித்து; இதிலே தம்முடைய

பூர்வ வருத்தத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு, புகழ்ந்து தலைகட்டவரிதான சீல குணத்தையுடையரான எம்பெருமானாருடைய திருமுக மண்டலத்தைப் பார்த்து, மஹா ப்ரபாவமுடையரான தேவீரை அத்யந்தாதமனான நான் ஸ்துதிக் கை தேவீர்க்கு அவத்யமாய் தலைக்கட்டக் கடவதாகையாலே ஸ்துதியாதே யொழிகையே தேவீர்க்கு அதிசயமிறே. ஆனாலும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணாதொழியில் என் மநஸ்ஸி ஆறியிராது. இப்படியான பின்பு, “மூர்க்குப் பேசுகின்றானிவன்” என்று தேவீர் திருவுள்ளத்தில் என்னவோடுகிறதோ என்று நான் அத்தை நினைத்து, எப்போதும் பீதனாகா நின்றேனென்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “வேதங்களுக்கு விபரீதமான பொருள்களை உரைத்து, லோகத்தில் உள்ள அனைவரையும் அத்தகைய விபரீத ஞானத்தை பரப்பியபடி இருந்து மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி, அனைவரையும் தாழ்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு சென்ற குத்ருஷ்டிகள் என்ற புலிகளை அழிப்பதற்காக அவதாரம் செய்த வலிமை மிக்க சிங்கமாகிய எம்பெருமானாரைத் துதிக்கக் கடவேன்”, என்று தனது அன்றாட நிகழ்வை வெளிப்படுத்தினார். இந்தப் பாசுரத்தில், தான் முன்பு இருந்த நிலைகள் மற்றும் செய்கைகள் ஆகியவற்றை எண்ணிப் பார்த்தவராக, புகழ்ந்து முடிப்பதற்கு மிகவும் அரியதான சீல குணத்தைக் கொண்டவராகிய எம்பெருமானாருடைய திருமுகத்தை நோக்கி, “மிகுந்த ப்ரபாவம் நிறைந்தவராகிய உம்மை, மிகவும் தாழ்ந்தவனாகிய நான் துதித்தல் என்பது உமக்கு ஒரு தாழ்வையே ஏற்படுத்தும் என்பதால், நான் துதிக்காமல் இருத்தல் என்பது உமக்கு நன்மையே ஆகும். ஆனால் எனது மனம் உம்மைத் துதிக்காமல் பொறுத்திராது. இவ்விதம் உள்ளபோது, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-1) - மூர்க்குப் பேசுகின்றான் இவன் - என்று நீவீர் உமது திருவுள்ளத்தில் எண்ணுகிறீரோ என்று நான் அதனை எண்ணி, எப்போதும் அச்சத்துடனேயே உள்ளேன்”, என்று விண்ணப்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (போற்றருஞ் சீலத்திராமாநுசா) எத்தனையேலும் தரமுடையார்க்கும் ஸ்துதுதித்துத் தலைக்கட்ட வரிதான சீல குணத்தையுடைய வெம்பெருமானாரே. இவருடைய செளசீல்யம் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், ஊமை முதலானோரிடத்திலே காணப்பட்டதிறே. “நாளும் என் புகழ் கோ உன

சீலமே” என்றும், “சீல ஏஷ:” என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய சீல குணத்தை புகழ்ந்து தலைக்கட்டிலும், இவருடைய சீல குணத்தை புகழ்ந்து தலைக்கட்டவரிதா யிருக்குமென்று காணும் இவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்தி லோடுகிறது.

விளக்கம் - (போற்றருஞ் சீலத்து இராமாநுசா) - எத்தகைய உயர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் முழுமையாகத் துதித்து முடிக்க இயலாதபடியான சீல குணத்தைக் கொண்டுள்ள எம்பெருமானாரே! எம்பெருமானாருடைய ஸௌசீல்யம் என்பது பிள்ளை உறங்காவில்லி தாஸர், ஊமை முதலானவர்கள் விஷயத்தில் வெளிப்பட்டது அல்லவோ? திருவாய்மொழி (9-3-10) – நாளும் என் புகழ் கோ உன சீலமே – என்றும், அதிமாநுஷஸ்தவம் (10) – சீல ஏஷ: - இந்த ஸௌசீல்யம் - என்றும் கூறப்படுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய சீல குணத்தைப் புகழ்ந்து கூறி முடிக்க முடிந்தாலும், எம்பெருமானாருடைய சீல குணத்தைப் புகழ்ந்து கூறி முடிப்பது இயலாது என்றே எண்ணியபடி உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் – (நின் புகழ் தெரிந்து சாற்றுவனேல்) “தத்வேந யஸ்ய மஹிமாந்ணவ சீகர அணு: சக்யேந மாதும் அபி சர்வ பிதாமஹ ஆத்யை:” என்றும், “யஸ்யாஸ்தே மஹிமாநமாத்மந இவ த்வத் வல்லபோபி ப்ரபு: நாலம் மாதுமியத்தயா” என்றும் சொல்லப்படுகிற தம்பதங்களைப் போலே, “சேஷோ வா ஸைந்யநாதோ வா ஸ்ரீபதிர் வேதி ஸாத்விகை: விதர்க்யாய” என்கிறபடியே அநந்தாவதாரராகையாலே பெரு மதிப்பையுடையராய், “நம பிரணவ சோபிதம் நவகஷாய கண்டம் பரம் த்ரிதண்ட பரிமண்டிதம் த்ரிவித தத்வ நிர்வாஹகம் தயாஞ்சித த்ரு கஞ்சலம் தளிதவாதி வாக் வைபவம் சமாதி குண சாகரம் சரணமேமி ராமானுஜம்” என்கிறபடியே ஸர்வோத்தாரகரான தேவரீருடைய செளசீல்ய ஸௌலப்ப்யாதி கல்யாண குணங்களை நன்றாகத் தெளிந்து அவற்றை எல்லாருமறியும்படி ப்ரகாசமாக ஸ்துதிப்பேனாகில். தேர்தல் –ஆராய்தல். சாற்றுதல் - ப்ரகாசமாக சொல்லுதல்.

விளக்கம் - (நின் புகழ் தெரிந்து சாற்றுவனேல்) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (7) – தத்வேந யஸ்ய மஹிமாந்ணவ சீகர அணு: சக்யேந மாதும் அபி சர்வ பிதாமஹ ஆத்யை: -

எந்த பகவானுடைய மஹிமை என்னும் கடலில் உள்ள ஒரு சிறிய துளி அளவைக் கூட நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களால் உள்ளது உள்ளபடி அளவிட்டு அறிய இயலாதோ - என்றும், சதுச்ச்லோகி (2) - யஸ்யாஸ்தே மஹிமாநமாத்மந இவ த்வத் வல்லபோபி ப்ரபு: நாலம் மாதுமியத்தயா - (பிராட்டியிடம் கூறுவது) எந்த உன்னுடைய பெருமையை அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாகிய உனது நாயகன் கூட, தன்னுடைய பெருமையைப் போன்று “இவ்வளவு” என்று அளவிட்டு அறியமாட்டானோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள நிலையைப் போன்று, சேஷோ வா ஸைந்யநாதோ வா ஸ்ரீபதிர் வேதி ஸாத்விகை: விதர்க்யாய - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பல அவதாரங்களை எடுத்தவர் என்பதால் மிகுந்த மதிப்பு நிறைந்தவர். நம பிரணவ சோபிதம் நவகஷாய கண்டம் பரம் த்ரிதண்ட பரிமண்டிதம் த்ரிவித தத்வ நிர்வாஹகம் தயாஞ்சித த்ரு கஞ்சலம் தளிதவாதி வாக் வைபவம் சமாதி குண சாகரம் சரணமேமி ராமானுஜம் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைவரையும் மேலே உயர்த்தி அவர்களுக்குத் தாரகமாக உள்ள உம்முடைய ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்யம் போன்ற திருக்கல்யாண குணங்களை நன்றாக உணர்ந்து, அவற்றை எல்லாரும் அறிந்து கொள்ளும்படி நான் வெளிப்படுத்தித் துதிப்பேன் என்றால் ...

வ்யாக்யானம் - (அது தாழ்வு) வசிஷ்ட குணங்களைச் சண்டாளன் வர்ணித்துப் பேசினால் அது அவனுக்கு அவத்யமாய் தலைக்கட்டுமாப்போலே, நான் பண்ண வொருப்பட்ட அந்த ஸ்துதி தேவரீர்க்கு அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டும். “நினைந்து நைந்துள் கரைந்துருகி, இமையோர் பலரும் முனிவரும் புனைந்த கண்ணி நீர்சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினால் ... உன் பெருமை மாகுணாதோ” என்று ப்ரதம பர்வத்தில் ஆழ்வாரும் இப்படியே யருளிச்செய்தாரிறே. “ஹந்த த்வத் அக்ர கமநஸ்ய யதீந்த்ர ந அர்ஹ:” என்று ஜீயரும் வ்யதிரேக முகேந இவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்தாரிறே. (அது தீரில்) உமக்கு அவத்யாவஹமான அந்த ஸ்துதியை நான் பண்ணாதொழியில். தீருகை - தவிருகை.

விளக்கம் - (அது தாழ்வு) - உயர்ந்த குணங்களைத் தாழ்ந்த சண்டாளன் ஒருவன் வர்ணித்தால் அது தாழ்வையே உண்டாக்குவது போன்று, நான் பண்ண முயன்ற அந்தத் துதிகள் அனைத்தும் உமக்குத் தாழ்வையே ஏற்படுத்தும். திருவாய்மொழி

(1-5-2) - நினைந்து நைந்துள் கரைந்துருகி, இமையோர் பலரும் முனிவரும் புனைந்த கண்ணி நீர்சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினால் ... உன் பெருமை மாகுணாதோ - என்று இந்த கருத்தை நம்மாழ்வாரும் தொடக்கத்தில் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? யதிராஜ விம்சதி (12) - ஹந்த த்வத் அக்ர கமநஸ்ய யதீந்த்ர ந அர்ஹ: - யதீத்ரரே! உமக்கு முன்பாக நிற்பதற்குக் கூட எனக்குத் தகுதி இல்லை - என்று இந்தக் கருத்தை வேறுவிதமாக ஸ்வாமி மணவாளமுனிகளும் அருளிச்செய்தார். (அது தீரில்) - உமக்குத் தாழ்வை ஏற்படுத்தவல்ல அத்தகைய துதிகளை நான் செய்யாமல் விடுத்தால்.

வ்யாக்யானம் - (உன் சீர் தனக்கு ஓரேற்றமென்றே கொண்டிருக்கிலும்) “த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந:” என்கிறபடி ஸ்வாச்சிரான சேதநரை, “ததிரராணி த்ருணாயமேநே” என்னும்படியான தேவரீர் தம்முடைய ஸாம்யத்தைக் கொடுக்கக் கடவ மஹா ப்ரபாவத்தை யுடைத்தான தேவரீருடைய கல்யாண குணங்களுக்கு ஓரதிசயமா யிருக்குமென்று இவ்வர்த்தத்திலே வ்யவஸிதனா யிருந்தேனாகிலும். (என் மனமேத்தி யன்றி யாற்றகில்லாது) “சஞ்சலம் ஹி மந:” என்றும், “நின்றவா நில்லா நெஞ்சு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அதி சஞ்சலமாய் அதி சபலமாய், தேவரீருடைய ப்ரபாவத்தை உள்ளபடி அறியமாட்டாத வென்னுடைய மநஸ்ஸானது, நாம் இவ்விஷயத்தைப் புகழுகை உபசாராபதேசேனப் பண்ணும் அபசாரமென்று அறியமாட்டாதே, தேவரீருடைய குணங்களை அடைவு கெட ஸ்தோத்ரம் பண்ணியொழியத் தரிக்க மாட்டுகிறதில்லை.

விளக்கம் - (உன் சீர் தனக்கு ஓரேற்றமென்றே கொண்டிருக்கிலும்) - த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந: - எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை அண்டியவர்கள், நான்முகன் பதவியைக் கூட ஒரு புல்லாகவே கருதுவர் - என்பதற்கு ஏற்ப உம்மையே அண்டி நிற்கின்ற சேதனர்களை, ததிதராணி த்ருணாயமேநே - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள நீவிர், உமக்கு நிகரான தன்மைகளை அளிக்கக்கூடிய ப்ரபாவத்தைக் கொண்டவராக உள்ளீர்; அந்தக் கல்யாண குணங்களுக்கு ஓர் அதிசயமாக இருக்கும் என்று இதனைச் செய்யாமல் நின்றேன் என்றாலும். (என் மனமேத்தி யன்றி யாற்றகில்லாது) - கீதை

(6-34) – சஞ்சலம் ஹி மந: - மனம் சஞ்சலமானது – என்றும், பெரியதிருமொழி (1-1-4) – நின்றவா நில்லா நெஞ்ச - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த சஞ்சலம் மற்றும் மிகுந்த சபலம் கொண்டதாக உள்ளதும், உம்முடைய ப்ரபாவத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறியாமல் உள்ளதும் ஆகிய எனது மனமானது, “நாம் இவ்விதம் புகழ்தல் என்பது, உபசாரம் போன்றுள்ள தாழ்வே ஆகும்”, என்று அறியாமல், உம்முடைய குணங்களை முற்றிலுமாகத் துதித்தபடி இருக்கிறது அல்லாமல் நிற்பதில்லை.

வ்யாக்யானம் – (இதற்கென் நினைவாய் என்று இட்டு) இப்படிப்பட்ட என்னுடைய ஸாஹாஸோத்யோகத்துக்கு தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே என்னாக நினைப்பிடுகிறதோ வென்று கருத்து. (அஞ்சுவனே) தேவரீருடைய மேன்மையையும், என்னுடைய தன்மையையும் அடைவே பார்த்து அஞ்சா நின்றேன். “மூர்க்குப் பேசுகின்றான் இவன் என்று முனிவாயேலும் என் நாவினுக்காற்றேன்” என்னுமாப்போலே யிராநின்றது என்னுடைய தசை. இதுக்கு தேவரீர் ஏது திருவுள்ளம் பற்றுகிறதோவென்று பீதனாக நின்றே நென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (இதற்கென் நினைவாய் என்று இட்டு) - இப்படிப்பட்டதான என்னால் முடியாத ஒரு செயலில் நான் ஈடுபடுவது கண்டு நீவிர் உமது திருவுள்ளத்தில் என்ன எண்ணுகிரீரோ என்று எண்ணி, (அஞ்சுவனே) - உம்முடைய மேன்மை, எனது தாழ்ந்த தன்மை ஆகியவற்றை முற்றிலுமாக நோக்கியவனாக, அச்சத்துடன் உள்ளேன். பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-1) – மூர்க்குப் பேசுகின்றான் இவன் என்று முனிவாயேலும் என் நாவினுக்காற்றேன் - என்பதற்கு ஏற்ப எனது நிலை உள்ளது. இதற்கு உம்முடைய திருவுள்ளம் என்று எண்ணுகிறதோ என்று எண்ணியபடி உள்ள அச்சம்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்